

19. szám.
Május 8-kán 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál.
Kiadó-hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petitsor 7. kr.

XX. kötet.

Az a bizonyos ház.

Jelenti a háznagy május 5-én. Az országgyűlési napló számára feljegyezte **Junius Brutus.**

Jelentem alássan tisztelt alsó háznak:
Háznagyi tagjaim igen nagyon fáznak,
Míntha harmadnapos hideglelés rázna.

Ráz pediglen azért, mert a ház felettünk,
Melyet nyolczszázhatvanötben építettünk,
És a melyben annyi sok bolondot tettünk,

Az a ház, a melynek rosz alapját láttuk
S az akusztikáját megbelreformáltuk:
Olyan ház, a melynek hátán, oldalán lyuk.

Tigrisek már akkor kitették magukat,
Czítálván ház ellen argumentumokat,
Hogy elébb vagy utóbb, de bizony kilyukad.

„Eláll-“tattuk őket, ki nem huzta száz ló,
Mogszavadtuk szépen, hogy bizony a ház jó,
S ha még is agyoncsap: hibás Háznagy László.

Itt van ni! én lévén felelőssé téve
Mit csürjem csarvarjam, kirukkolok véle:
Biz ott a tigrishad igazat beszéle.

Ház fundámentuma roszul van letéve,
Omlatag alkotmány emelve föléje,
Bejárása másnak is vagyon beléje.

A teteje rongyos, az oldala repedt,
Ablaka hajlandó nem állni a szelet,
A stukaturája roskad fejünk felett.

Meg nem ázunk ugyan nagyon kis esőben,
Meg sem fázunk holmi suttogó szellőben,
Két évig megélünk csendes jó időben;

De a mig székeken, padlón reperálunk,
Csengettyüt, teppichet, asztalt aquirálunk
Belberendezésre gondot applikálunk:

Jön egy záporosó, a vihar megered
És a ház a mily nagy, két akkorát reped
S agyoncsap bennünket, mint négyszáz egeret.

Tanácslom tehátlan, hagyjuk itt a roszat
Addig a mig szépen nyakunkba nem roskad,
S építsünk alkotmányt mást, újabbat, jobbat.

Liszt es ebéd.

Személyek és tárgyak.

Liszt Ferencz, vice-Isten, különben abbé, nemkülönben ritter, klavirozni is tud.

Reményi Ede, kézsokoló szolgálja, rokkant hegedős.

Rosty Pali, nehézkes akademikus és virgoncz tánczművész.

Első rendű Ábrányi } hajlángó ulemák, kik négy-
Másodrendű Ábrányi } kézláb tiporják az emberi
Harmadrendű Ábrányi } méltóságot.

Sok világhírű ismeretlen zénész, művész, ulema, testőr, kariatid, kammer- és hofdiener stb.

Elsőrendű Ábrányi. Tisztelt disz-ebéd, tisztelt étkeztet! Az igaz, hogy még most csak az első ételt eszszük; az is igaz, hogy a bonton csak a harmadik tál után engedi meg a toasztirozást; sőt még az is igaz, hogy ez az első tál étel véletlenül épen hal, mi annyit jelent keleti virágnyelven, hogy hallgassak: annak daczára azonban, attól tartván, hogy más az enyémmel kevésbé illetékes száj merészel megelőzni, felemelem poharamat, hogy felköszöntsem őt, a dicsőt, a nagyot, a ki ha oly nagy hazafi volna, a milyen virtuoz a klavikordiumon, akkor nagy hazafi volna, s a kire, ha nem volna istenkáromlás őt testtel és vérrel bírónak mondani, azt mondanám, hogy testünköl való test, vérünköl való vér.

Liszt (a szomszédjához) Was sagt der Talkete? Szomszéd. Das Euer Ehrwürden ein grosser Magyar sind.

Liszt. Dieses Compliment ist mir eben so angenehm, wie eine Ohrfeige.

Ábrányi (a ki mindezekből semmit sem hall, mert csak magát hallja.) Ha a muzsikusok madarak volnának, akkor ő volna a paradicsom-madár.

Egy hang. Maga meg a szarka, mert örökké csörög.

Reményi. (Nagy ostentatióval hol az egyik, hol a másik kezét nyalja falja Lisztnek.)

Liszt (Reményihez.) Aber zum Teufel noch amól, lassens doch meine Hände, ich will ja essen, um Gottes willen!

Ábrányi. Liszt ő, Liszt, a mi Lisztünk! Pedig a világ tudja, hogy a mi lisztünk a világon a legkülönb. Igen, ő Liszt, de megérdemelne azt is, hogy kész turós rétes, vagy töpörtüs pogácsa legyen. De én lisztnek is ugy szeretem, mintha csak kész mehlspeisz volna. (Mindjárt meg is akarja mutatni az által, hogy

elöveszi a Liszt kezét, olyatén gesztussal, mintha megakarná enni. Reményi ijedtében szörnyet hal, hogy hát neki mi marad. Ábrányi azonban nem eszi meg a kezét, csak a száját törli hozzá. Reményi megkönnyebülve föleled.) Lám milyen szép az, ha valaki szépen tud muzsikálni. Mindjárt megteszik arany borjunak. Légy üdvözölve köztünk, hatalmas király, kinek birodalma felhat a sphaerákig és le a mély C-ig, kinek várai a fellegekben vannak, hódolók széles a világon. Ime térdre borulva imádunk téged, ki Istennek másodszülött fia vagy. Ha visszatérsz, honnan származál, te fogod dirigálni a Mindenható trónja körül a cherubinok és seraphinok karát. Ime porban heverek előtted és nagyságod mellett érzem saját kicsiségemet. (Ez ugyan nem igaz, hanem ez a vén ember elhiszi, ha mondom). Te vagy a muzsikusok közt, a mi a csillagok közt a nap, a virágok közt a tulipántus, az állatok közt az elefántus, a papok közt a pápa. Oh szent Liszt, könyörögi érettünk!

Egy ismeretlen gazember elkezd szavalni Heinenak 1848 ben Lisztről irt költeményét:

Auch Liszt taucht wieder auf, der Franz.

Er lebt und liegt nicht blutgeröthet

Auf einem Schlachtfeld Ungarlands,

Kein Russe, kein Kroat hat ihn getödtet.

(Általános pisszegés és megbotránykozás, az ismeretlen gazembert kidobják. Rosty Pali az ünnepeylen az akademiát képviseli, kalamajkát tánczolván. Productiójával ő maga nagyon elégtűt, hanem az akadémia szégyenkezik s gondolja magában, hogy majd megrostálja ő, miféle Rostyt küldjön ezentul, az ő komoly képét viselni. Az ő képét így megviselni!

Liszt (magában monologizál francziául.) Hát ezek azután azok a büszke magyarok? Hiszen itt egy sincs, a ki egyenesen merne állni, — valamennyinek pukkedlire hajlik a háta. Az egyik a kezemet, a másik a reverendámát csókolja, mondanak olyan szemérem nélküli bókokat a szemembe, hogy minden teketoria nélkül nyakon kellene őket vernem értök. Szerencse hogy nem értem, mert magyarul mondják. A tudós akadémia plane majd kitöri a nyakát a tiszteletemre, olyan veszettül viczkádoz előttem. És nekem mindehhez jó pofát kell vágnom. Egész Magyarország megbolondul, valahányszor belemegyek. Mivel pedig én jó patrióta vagyok, legalább azt hazudják a szemembe, tehát kedves kötelességem mielőbb haza menni innen,

nehogy szeretett hazám örökké megbolondulva maradjon. Szerencse, hogy erre az émelygős hizelgésre totaliter felfordult a gyomrom, mert bizony Frohnerhez kellene mennem harapni valamit, mivelhogy rá nem értem egy falatot tenni a szájamba ezektől az emberektől, kik nem szégyenkeznek férfikezet csókolgatni. (Feláll. A többi arczajborul, mire Liszt kirohan egyenesen Rómába s ott felfogadja a szent feszületre, hogy soha többé c-uszó-mászó állatok közé nem megy.)

Lügewacker levelei egy bécsi lapszerkesztőhöz.

No hiszen széj en vagyunk! Nem is tudom, hogy nem gondoskodik a kormány a nemzet erkölcsé ellen intézett ily rettenetes attentatumok meghiusítása iránt.

Hallotta ön hírét annak a bankettnek, a mit Jókai a terézvárosi választók tiszteletére adott? Hát ez aztán nem demoralizáció? Hát ez aztán nem előkészület a jövő választásra?

Én azt hiszem, hogy ha Jókait jövőre is megválasztják, ezt a körülményt fellehetne hozni semmisségi oknak a választás ellen beadandó petitióban.

Etetés, itatás és dictiózás! Uramfia, kell ennél egyéb? Az, hogy a ki evett és ivott, a saját maga pénzéért evett ivott, nem nyom a latban semmit. A toasztirozás akkor is ingyenbe megy. Ergo vesztegetés.

Azon kívül megcsináltatta valamennyi választójának mellszobrát kárrarai márványból. Ott voltak kiállítva, mindegyik fölött egy egy zászló.

A kormány nem hogy erélyes intézkedésekhez nyult volna, hanem maga is megjelent. Gorové Kossuthért emelt poharat, mire Andrásy mindjárt azt inlívnyozta, hogy a gyülekezet rögtön üdözletet telegrafirozzon Turinba. B. Wenckheim a resp. oblicat éltette, gróf Festetics pedig fenyegetődött szörnnyen, hogy mindenkit leguillotinizoztat, a kinek eddig kutyabórt vagy érdemrendet adott; mert neki ezentul minden ember nemes, kivéve a ki a nemességét nemtelen módon eljátszotta. A toasztjában is azt mondta, hogy nem azt az embert kell megbélyegezni, a ki nemes, hanem a ki nem az. Mikor a grófi titulusról ünnepélyesen lemondott, egészen olyan volt, mint Danton hátulról. Dantonnak t. i. hátul volt két czopfa, mig Festeticsnek elől van. B. Eötvös felfogadta, hogy a miut a teremből kilép, rögtön összetöri a székeket, még ha szentek is.

Lónyai nem mert eljönni, félt, hogy megszámloltatják.

Horváth Boldizsár az igazságügyminiszter annyira forradalmi extázisba jött, hogy a helyett: fiat justitia, mindig azt kiabálta: pereat mundus!

Ilyen volt az a bankett. Ha ebből sem támad ribillió, akkor nem tudom miből támad.

Szerencsére ott van Debreczen, a mely ellensúlyozza. Ön talán tudni fogja, hogy köztiszteletben álló nagy hazánkfia, Dr. Borjuszemü Adolf azt nyomatta ki valami ignota personáról, hogy az meglopta a statuskasszát. És ez ártatlan támadásért, a milyen nálunk Bécsben három négy is előfordul naponként, a nélkül, hogy az illető szívére venné, a doctort beperelték. Hanem a debreczeni loyalis esküdtszék, tekintve a Dr. urnak a haza iránt szerzett bokros érdemeit, elkövetett tettet approbálta s jövőre is megengedte, hogy csak tessék neki ezentul is rablónak, zsványynak nyomatni ki a tisztességes embereket. A közönség az esküdtszék ítéletét hangos diadalrivalgással fogadta. Este Borjuszemü tiszteletére nagyszerü fáklyás zenét rendeztek és távoztakor bandériummal kísérték el egész Szoboszlóig. Egy szóval annyira meleg fogadtatásban részesült, hogy a felső ruha szükségét legkevésbé sem érzé, tehát csak alsóban hagyta el a várost.

Elég ennyi egyszerre. Azt, hogy az országgyűlés felbomlóban van, csak jövő levelemben írom meg. Hanem azért jó lesz előre gondoskodni egy Magyarországra küldendő Péchy Manóról.

Boleslav Lügewacker.

P á r b e s z é d .

Egy jobb- és egy baloldali kortes ültek együtt a kávéház asztalánál. A jobboldali szörnnyen magasztalta a Borsszem Jankót, mert hát ez pompás vicczeket tud csinálni. Ebből aztán következő párbeszéd keletkezett.

J. Olvasta-e szomszéd a Borsszem Jankót? olvasott-e valaha oly felséges vicczet mint ebben van?

B. S mi volna az?

J. Azt írja, hogy a balpárti képviselők közt van négy Cs. u. m. Csernovits, Csernatony, Csanády és Csiky; ha mindenik nevének csak első szótagját olvasuk, lesz kétszer cser és egyszer csacsi! ha ha ha! nem nagyszerü viccz ez?

B. Bizony pompás ez szomszéd! alkalmasint azt jelenti nemde, hogy cserben maradt a csacsi. Hanem hát ilyen vicczet én is tudok csinálni. Tessék csak visszafelé olvasni a szerkesztőnek, dr. Ágainak a nevét, akár egyszerűen mondva ki a szótagokat, akár duplán.

J. (Megpróbálja:) ia, ia, — g á g á!

B. No lássa ebben van benne a hangja annak is a ki a subventiót kapja, meg annak is, a ki osztogatta.

Temesvári képviselő. Kérek egy jegyet Pestre.

Cassier. És vissza? A tensasszony számára is.

T.K. Ah nem. Ez az utitársné nem tartozik hozzám, de nem tudom lerázni a nyakamról.

Az új apostolok.

I. Menjetek el, én tanítványaim és tanítsatok meg minden népeket azokra, a mikre titeket megtanítottalak vala.

II. Mert megbüntettem az atyáknak bűnösökait a fiakban harmad és negyed izziglen: de irgalmasságot cselekszem és átereszttem az érettségi vizsgán mindazokat, valakiknek apjaik a jobboldali követjelőltre szavaztanak vala.

III. Gyere elő csak te fiu. Hol fekszik Somogy vármegye? — A dunántuli kerületben. — Nem igaz, Marokkóban fekszik a saharai kerületben. Kik laknak ottan? — Magyarok. — Nem tudsz semmit. Ember- és földévő barbarok laknak ottan. Lássuk a históriát. Ki volt Rákóczy Ferencz? — Magyar fejedelem. — Nem igaz, rebellis oláh volt, Macelarius szövetségese. Lássuk a bibliai történetet, ki volt a legnevezetesebb férfit a zsidó nemzetben? — BölcS Salamon. — Semmit se tudsz. Dr. Grosz Lajos az; tanul meg. Lássuk a természet-tudományt, melyek azok a madarak, a kik rossz időben elvándorolnak, nyáron megint visszajönnek. — A financzok! — Ejnye pernahájder! A gólyák! No most lássam, tudsz-e valamit a számtanból: ha 67-et kihuzunk a 48-ból mi marad ott? — A kvóta. — Ejnye akasztani való! Minden ott marad, a mit csak kivántunk és megkaptunk. Éltél e már ur vacsorájával? — Kérem, a mi követünk nem adott vacsorát, csak prédikált. — Takarodj helyedre, habes tertiam! — Ennek a fizkónak repetálni kell az iskolát.

La femme, qui pleure.

Borzadalmos regény sirta *Huctor Vigo*.

Első kötet.

Csendes éj van; csak a hollók kárognak, a farkasok üvölnének és a vihar ordít; a temetőben a halottak csontjait zörgetik, mire örült-kaczagással felel a halálmadár. De különben mély csend van. — Az ég kék csillagai vérpirosak, s a felhők, mintha eret vágtak volna magukon vérkönnnyeket potyogtatnak. — E vérkönnnyek jegesítő borzadálylyal hullanak egy borzas ember fejére, ki ijedten kilógatott nyelvvvel fut a város kihalt utcáin. Egy másik ember, a ki még borzasabb, s a kinek körmei medve-körnökre emlékeztetnek, üldözi az elsőt. Az első kétségbeesve fut, a második kétségbeeséjőleg szalad!!! Az első végre kimerült, mivel

lábai már térdig koptak, és egy isszonyu nyögéssel összerogy. A másik ekkor eléri, s egy isszonyu ordítással leharapja az elsőnek az orrát!

A halottak csontjai a catacombák mélyéből rémesen felkaczagnak!!!

Második kötet.

A leharapott orr megtette hatását!

Az üldözött, midőn látta, hogy nincs már menekülése, megmérgezte magát!

És e mérgezett orrot nyelte el az üldöző!!

A mérég elkezdett működni; olyan mérég volt melyet csak a chinaiak tudtak készíteni a viperák farkából, tengeri polypok körmeiből, hét hetes hullák fergéiből s az emberi nyelv mérgéből!

Ennek a mérégnek a hatása isszonyu! Először a

IV. Állj elő te másikk. Hadd lássam, mit tudsz? Mikor van a leghosszabb nap az esztendőben? — A választás napján. — Bene. Merre forog a föld? — Somogyban jobbról balra, de nálunk Nográdban balról jobbra. — Praestanter! Ki vezette be a magyarokat Ázsiából Pannoniába. — Forgács. — Helyesen! Ki ütötte agyon Ábelt? — Édes apám is ütött rajta egyet, hanem azt el kell tagadnunk. — Elég! Mennyi ötnök fele? — Egy napi diurnum. — Lássuk a vallásból mit tudsz? — Kitől jönnek minden jó adományok? — A miniszteriumtól — Jól van. Ismered-e az apostolokat. — Édes apám mindennap a lovukon jár. — No még egy kis geografiát. Hol fekszik Magyarország? — Austriában. — Hát Ausztria? — Magyarország on. — Végül még egy kis természettudományt. Hol terem a legjobb bor? — A Kőbi koresmájában, a honnan édes apám hordta ingyen az egész kortesidő alatt a követ ur rovására. — Bene, benissimo, excellenter. Habes eminentiam! Ezt a fiut fogom ajánlani stipendiumra.

lábujjhegyen jelentkezik, s isszonyu kinok közt kezdi emészteni az ember testét isszonyu lassúsággal. Minden perczen csak egy vonalnyt halad a mérge kinzó emésztése, s a mérgezett saját szemével látja, mint válik szemei előtt teste semmiséggé. Először a lábujjak tűnnek el, azután a lábfej, térd, czomb, mindig égető kinok között, s e kinok annál nagyobbak, mennél inkább közeledik a semmitő mérge a szivhez. Ha a lábak hetekig tartó kinszenvedés után eltűntek, a kéz kezd pusztulni. Először az egyik, azután a másik és így tovább. A kezek után a belek kezdenek égni, s az egész törzs elmállik; csak a sziv dobog folyton, s minden lüktetése ezer pokol kinját érezteti a mérgezzel, a ki mindig él, és mindig öntudatosan él, — mert feje teljesen ép marad! — Ha a testet megette a mérge, körkörül egészen közvetlenül a szivig: akkor követke-

zik a nyak, s a mérgezett két hétig folyton fuldokol, míg végre nem marad egyebe, mint szive és feje! Isszonyu kinját még azzal sem szüntetheti meg, hogy föbe löhetné magát, mert hiszen keze nincs! Ekkor azután a mérge a fejét kezdi emészteni, s először a szemeket támadja meg. A mérgezett megvakul! Azután a nyelvet, s a mérgezett elnémul! — Azután a fület, s a mérgezett megsiketül! — De szive mindig dobog, s az ember mindig él! Végre a mérge az ember orrát eszi meg; ez volt a végső perc, mert a mint orrát a kinos tűz elemészté: a sziv megszűnt dobogni, s a mindvégig ép agyvelő egymást faló férgekben hullott szét!

Igy halt meg hét hónapig tartó leirhatlan kinok közt a másik ember, ki az elsőnek az orrát leharapta!

Halála után egy farkas jött felemésztett hullájához, a kit Donnának hívtak, s mivel így hívták, a fenn-

maradt szívet s az agyvelő csuszó férgeit nagy mohón felfalta!

A föld alól tompa moraj hallatszott, mintha valamennyi föld alatt fekvő halott görcsösen zokogna! — Az élő emberek pedig? ... Azok vadul felkaczagtak és tovább is harapdálták egymás orrát!

Harmadik kötet.

A Donna megette a szívet, melyet a méreg meg-evett, s elkezdett görcsösen vonagolni. E görcsös vonaglásában elkezdte kaparni a földet, és kaparta isszonyu vonítás közt.

Síri csend volt, melyet még borzasztóbbá tett az, hogy a nap lehajlott a földre, úgy, hogy izzó sugarai a tengereket kiszáritották, a hegységek ős erdeit meggyulaszták, s a föld kemény kérégt megrepezstették.

Az emberek már mind elégték, csak fejér csontjaik feketéllettek szerteszt a mélységekben.

De a Donnát mindez nem confundálta; folyton kaparta a földet, s annál nagyobb mohósággal kaparta, mennél inkább érezte a lenyelt méreg hatását.

Egyszer csak leért a föld közepére!

Ekkor egy roppant robbanás történt, s a föld sarkaiban megrendülve szétrepedt. Darabjai vértől ázva hullottak szét a nagy mindenségben, s az élők, halottak, és élendők mind jajkiáltásban törtek ki, úgy hogy még a kegyetlen Saturnus is vattával tömte be a füleit.

Borzasztó volt mind ezt végig nézni, isszonyu volt mint ezt végig hallani a Szent Gellérthegyről.

S midőn a föld véres tagjai mind széthullottak: nem maradt egyéb, mint egy akasztófa, melyen egy gyönyörű szép asszony függött patakokban könyező szemekkel!

Ez asszony a Donna volt, ki kétségbeesésében önmagát akasztotta fel, s az akasztófáról könyezve nézte saját tettét!

E könnyeit felfogtam, azokból tintát fabrikáltam és e tintával irtam meg e borzasztó históriát, melynek legfőbb érdeme, hogy szóról szóra igaz és megtörtént!

Oh emberek!! emberek!!!

Adomák.

Az omnibuszon egymás mellé került egy elhízott barát, meg egy falusi ember, s párbeszédbe ereszkodtek.

— Nem a felvidékre való tisztelendőség? — kérdi a nadrágos ember a tartózkodó reverendát.

— De: épen Zemplénből.

— Hosszasabban tetszik itt mulatni?

— Csak egy pár napig.

A magyar ember most elhallgatott, egy pár perczig szótlantul méregette a barát isszonyu terjedelmét, végre neki bátorkodva kérdi:

— Ugy-e bár nyom tisztelendőség 3 mázsát?

A barát erre felugrik, s nem tudja mire vélni a vakmerő kérdést, kérdi a kíváncsi parasztot:

— Tán bizony mézsáros maga?

— Nem biz én, — mondja ez zavartalanul, — hanem marha-kereskedő.

Felkészülődik, s el megy az apa Szebenbe, hogy vigye haza a fiát, kit ezelőtt 5 évvel egy jó német családhöz beszállásolt volt; gondolta magában: eddig csak megtanulhatott németül beszélni, hisz írása már akkor szép volt. A hátralékot fiáért kifizetvén, s megköszönvén a tanusított szivességet a családfőknek, így szól örvendve távozó fiához: menj te is bucsuzzál el, s köszönj mesterednek. A fiu tanítójához közeledve ily érzékeny bucsuszókkal vált meg tőle:

— No hát, wie gétz?

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — (Igaz-e, hogy ezentul, ha két király összevesz, nem lesz háboru, hanem egyik is másik is stemplis instantiát ir és azt beadja a pápának, a ki azután megmondja, kinek van igaza?) Igaz ám. (No az ugyan csak jó lesz; legalább nem ütök agyon a fiainkat.) De azért is, hogy akkor nem igen lesz ő szentségének szüksége épen a szegény emberek péterfilléreire.

— — Hogy Riesku Lajost országgyűlési képviselővé megválasztották, azt onnan tudta az országgyűlés, hogy beérkezett ellene a petitio.

Folytatás a melléklapon.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

Lakása: Stáció-utca 80. szám :latt.

Pest, 1869. Nyomt az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Pollák.